

142. Förnufts själens existens endast
i Filofafernas språk. Det är oss ten-
kavilla, som Filofaferna icke kunna rät-
ta, ja länge som de förkastade dära-
rens anatomiska och fysiologif-
ska rön.

143. Filofafur medgifves, att
manniskans tänkes i Tiden, all-
driftighet det fordras en tid för
att tänka; Men han vill icke
medgifvas, att människans tän-
kes i rummet. d. v. s. Filofafur
kan icke neka den erfarenheten,
att tankarne följa successivt
på hvarandra; (det behöfs en
tid för att tänka) men tänka
följden i tiden. Men icke genom
någon materiens rörelse i rum-
met. (Petrelli S. 87. Håkraths S. 53)

144. Men manne statta vara
consequent tänket. Tid och
rum äro på betingade, att
kvad ¹⁴⁴ Men i tiden det Men
orkja i rummet. Tiden är
en rumförändring. (Tomzus
est mutatio loci). Tid och
rum stå i det förhållande

till hvarandra, att kvad som Men
i tiden det Men orkja i rummet.
144. Men kunde iuvända, att
Förnufts själens tänkes i tiden, om-
den den genom finness förniss-
mer den yttre rumförändringen.
Men vare Förnufts själens befriad
från alla organiska beting, på
skulle icke rumförändringens
blotta åskåning, hindra den,
att tänka fritt, eller observera
de af materiens rörelse. Med
vetandet af eller yttre tids följden
borde icke hindra tankernes gang.
En tids följd utom själens gang,
icke påstå med sig en tids följd
inom själens, d. v. s. icke tankar-
ne skulle medelst en mate-
riels rörelse i rummet.

145. Men den anstänbigheten,
att själens tänkes i tiden, bevisas
att själens tänkes i rummet, eller
medelst organer, som nära sig
i rummet. Detta bekräftas af
sänslung vitnesbörd. I själens
kännes, att tankeerättning
ansträngningens kasta på kjer-
nen: vilka på minnet ansträng-
ning. Organet mätta gendur

94
genom tankandet och minnandet.
(S. 25.) Är nu Filofosus på försä-
rad, att han icke kanne detta, på
måtte det vara han allena, som
tänker utom att mäns hjernan.
146. Att själve verkar medelst or-
ganer, beröfva ibland annat beraf,
~~och~~ ^{och} hjerneskador förorsakas en
rubning i själens förmågenheter
nas verksamhet, med flere bevis,
som finnes anförde i afdelning
gen (B) kvartill ännu kan
Raggas flugsprång, och alko-
holing iunderkan på inbillnings-
kraften. o. / v.
Ann. "Hinnrotte läffas icke be-
gräpa," huru blodströmmar
kanne cyrtäcka tankar
och föreställningar; men man
behöfver icke skera, om teja sig
ett hus, på på man se "Quadrato
ten Circulera!" om främmande
Ärnen, i bladet kanne up-
rätta tankar och föreställ-
ningar, vitt kanne afven
bladets egna beständs delar

95
Käpa samma verkan. Hvarföre
Medföra vi så hjernskador af?
Hvarföre kan man mista för-
ståndet genom utsväffningar?
Hvarföre kunna Passionerna
Hvarföre om tankar och gifva
viljan en annan riktning? och
Hvarföre kanne vi så finna
hjernskadornas betydelse genom Nates-
Måns medel? Att detta beröfvas
att förnufts själ är beröfva
af organiska beting.
147. När vi försöka att
alla dessa förnufts själ, om
Filofosus förnufts själ, på är
jag nästan rädd, att den förnufts
jag ikap till mindre är intet.
Förnufts själens ^{as} endast en kraft
som råder organerna, och den
nu kraft ^{as} behöfver man
icke nödvändigt söka i hjernan
den kan. Hvarföre fin yttersta
grund ^{as} hjertat, i lefver, i mjel-
ten, i magen; som ^{as} tarmarna,
Förnufts själens verksamhet
är ingenting annat, än de
förnufts organernas rörel-
ser, eller "Natus agiles in Cerebro."

96 Sjåls förmågenheternas närmaste
gränser, uplyftning eller väsende
äro de förnuftiga organerna:
hvilka Filosofen af Mispotag
och Egypter⁴ kallar enfer för ett
väsende. Hans mispotas hier
äro för ett andeligt väsende.
Men den Kraft som för or-
ganerna kan man kalla vilja
eller den grundade hjernen, från
ifrån Mens voluntas kopas
sin utgångs punkt.

Hans De Alere Dyspalagos om
grundfäster lata hios forliges
matriculiffiska safens cell ex
Tunkarne aro! "Motus agiles
in Cerebro." Dessa Motus agiles
har jag mer än en gång be-
gubbat af Filosoferna; men
afskent är det likväl, som
Filosofen kan ställa några
andliga eller spirituella
rörelser i fläsket, som inte
utsetta af Agonis och orgalla
atmiffion har man sett de

97
Djer fratte preulationes i ande
läran stranda mat pyffiska amaj
lyftes. Motus agiles i Cerebro, arb
nu mera verkliga rörelser, sedan det
har blifvit bevisat, att hjernans är i rö-
relse, när människans tänker. (S. 21. 3.)
Men den Kraft som sätter tankarne
i gång är viljan; denna har sin yttersta
grund i hjertat, som är den hjerrens
principen i Mensch.
148. Orsaken hvar före vi gå fä frängt
at Filosofens Förnufts själ är den
Filosofen lefver meft sin förnufts
själ, och genom denna lefver han
Gud; han so fuer i Guds famn, och är
Guds Närmaste brödr anfinge. Han
har en fri vilja, och är genom denna
dygdig och syndfri som en Engel;
med ett ord: han kan inte vara
brödfilig, han be krä fver ingen För
soning.

149. Vi Andra ustingas, four Närma
off vara stade i den dyg rafte mora
kliffa förreding, och fä längt stigde
från Gud genom fynden, att vi af
ta se djefvulen och af grunden
från af, stulle inte stipurna
Filosofen den höga moraliska
rang, som han af egen drift be
gät intaga, Om inte hela hjerrens

148. Ketten tillkommit genom en likeadans
illusion, som förnufts själen.
150. Likeasom man misstager den i per-
ta blodet simmande hjernan för För-
nufts själ: så misstas man åfven det
svarta blodets verkan på medvetan-
dets organ, för det rätta moraliska ele-
mentet. Den Egouistiska känslan, som
Utkommer genom de Egouistiska pas-
sionernas inverkan på hjernan, är
en Gudomlig stråle nedlagd i Förnuft-
et; Egouismen Uppenbaras sig såsom
det allgiltiga, rätta, sanna, sköna och
goda: med ett ord: hjälpsjälheten eller
Saget är det högsta goda uti Filoso-
fens skalle; och när Filosofen skän-
dar sin Egen bild uti Egouismens
spegel: så tror man sig skåda Gud själv.
Därföre för gudar man förnuftet,
och när man tror sig vara Guds
intimate vän, då är man Guds
intimate vän, utan att själv
veta det.
151. Vi vilja därför draga ner för-
nufts själen ifrån dess tanket
till organerna i hjernan, och
derifrån till hjertat, till levern
till mjelten, till småttarmarna och
till det ofriga syndiga köttet,
på det Filosofen må förnimma

att hans andra vilja, som icke är hans Egen
(Petrelli), är djefvulens vilja, hvilken Filo-
sopen, uti sitt naturliga tillstånd efter
följer. Så man genom förnufts själen
tror sig lefvat i Gudi, ^{och vi, att man} genom den oförnufts-
ga själen (Kätt själen) lefvat i Djefvulens
Herrådome. Är man genom den fria
och förnuftiga viljan dygdig och syndfri
i sina egna ägon: så är man genom
den ofria viljan syndig och förnedrad
i Guds ägon, och behäfrer förbanas
med sitt lifs Upphaf.
152. Hvad som hittills blifvit sagt om
lifvet och själen är till en del grundat
på oberoende förutfattningar eller hypo-
theser: men vi bäre närmare bestämn-
na dessa hypoteser, för att komma
till ett resultat. Det är egentligen kallpathe-
na, som skåla visa, om förutfattning-
arne äro tagna ut botten. Vi vilja
tills vidare låta Filosofen behålla sin
Förnufts själ, under det vi närmare
under söka lifvet och dess verkningar.
M. Lifvets tillkomst och ut-
veckling.
153. Vi påminna väl, att vi äro till, men
vi vete icke bestämt, huru vi kommit
till. Sällt hvad ble en gammal Läkare
hittills berättat oss om aflelsen, grun-
dar sig för det mesta på oberoende hypo-
theser. De äldre Syfiologerna förestälde
sig att en "homunculus" eller ^{en} människa i

miniatur sås Lönborgad i Mannens fäd.
 Denra Teori har nu blifvit öfvergifven
 och andra hypoteseer hafva kommit i
 stället. Heimrath har framställt en konstlig
 Generations process, grundad på polarisa-
 tion men denna Teori kan lika litet som
 andra aflings Teorier bevisas.
 Anm. "Till en början måtte vi betrakta
 alldeles manligt såsom den första
 Hvarjells Acten, hvarjans de aftrände
 skrifterna tråda, såsom incitament ifrån
 faderns och såsom reaction från mo-
 derys sida, med hvarandra i ett förhållan-
 de af växel-incitation, eller i ett polariskt
 förhållande. Bägge aflande skrifter-
 na såsom incitationer påler mot hvar-
 andra, utträlade eller utgjutna som
 vätkor, den manliga med charak-
 teren af bildande, förungifrande
 kraft, den kvinnliga med karakter-
 en af formen och attagande, eller
 af ett ämne, som skall utbildas. Den
 kvinnliga vätkor såsom bildnings-
 ämne, som ett flytande frö till den
 giftalt, hvilken skall bildas, an-
 fattas och inneslutes i numret af den
 manliga. Såsom incitations prin-
 cip för bildningen, då den manliga
 vätkor stelnas till form af Eggornas
 pålämnad eller förutstimmad. Då ligger
Ovulum, hvars retnings pol är den

faderliga antskådnaden, och reactions
 pol den af antskådnaden inneslutna
 moderliga plastiska drapper. Bägge inci-
 tera hvarandra "empiriskt." (Heimrath S. 30.)
 Dark tillägger han äti anmärkningarna.
 "Detta är visserligen icke några förhållan-
 den, hvilka såsom jag med ägsaren, eller
 varjebliwas under förfloringens gläp, men
 det blotta abervägnade ögat kan
 Bar, Vymener för kändt, att efter na-
 na villkoren för, och förhållanden
 med det för affineringens framställda
 samt att stuta från det hela till det an-
 skilda, från det stora till det lilla." Vid.
 Vi måtte dock komma med ett - men och
 om ingen har sett det med ägsaren, på
 hans hela alldeles Teori vara falsk.
 Uti ett manligt ägg är hvitans neralifs
 ämnet, och Gulans organlifs ämnet, som
 man kan stuta af organernas succosiva
 utretning. Hvitans och Gulans föreställes
 de tvänne lifrenj organer, som skola
 utbildas, men icke kan man den föne
 påtta ett hvitans är det manliga prema,
 och Gulans det kvinnliga prema.
 154. Or. vi betrakta alldeles en blom-
 ma, till ex. Parnassia palustris, såsom
 den andra lutar sig ner öfver pistillens
 Det främjäl, som ständaren
 påger ifrån sig, punkter ner i ägg
 storken, och blandar sig der med en
 vätkor, som finnes förut i äggstoc-
 ken. Denra förening af

104
tvänne grundämnen - manlig och
quintlig fäd - utgör början till det blif-
vande fräet.
Anm. "Ett abefruktadt frö, eller fröämnet
innehåller i sitt skal en flemyg väts-
ska gradvätska (liquor Amnii),
hvaruti snart efter befruktningen
visas sig, såsom en liten punkt, för-
sta brodden till vätskämnet, eller graden
dessa ämne är fött vid fröämnet och
delt en främy, som i början är så
fin, att lips gennytten tyckes fritt fin-
na i vätskan!" (Hartm. Ed. 4, S. 43.)

155. man känner dock icke, efter
vilka lagar denna förening sker
man kan det icke om det är kemiskt,
klyvasligt, kryptalliniskt frändskap,
eller potensitativt men man kunde
kalla den lag, efter hvilket denna för-
ening sker - för - Vitalfrändskap.

Anm. Alla frändskaper är förfädda lag
af Naturkrafter: och på vida Menneiskas
senare eller materien kan vara under-
kastad dessa krafterns inverkan, på kan
Fysiologien med mer eller mindre fram-
gång undersöka, hvilket af dessa krafter
är mest verkfäm vid aflelsen: men
kan bör dock icke förgäta, att lips kraf-
ten är af en annan Natur, än de krafter
som verka i den liflösa Naturen.
Så snart lips krafter tillkommer, kan

103
materien betraktas som lifvande. Det måtte
vara af mycken vigt att undersöka om lips
kraften tillkommer i samma ögonblick, som
aflelsen sker, eller om den tillkommer först
efteråt.

156. Att aflelsen i djuriket sker efter
samma lagar, som aflelsen i vätriket,
nemligen genom en förenig af tvän-
ne grundämnen, det torde väl tankevärt
beträffas af någon. Att både man och
quinna har fäd, är enligt med uppenbar-
heten det heter nemligen i 1. maff. Quin-
nens fäd skal föndentransigra Amnens
kufvid. Att Rationalisterna beträffa Frät-
farens äfver naturliga aflelse, har sin
grund deruti, att de betrakta sig själva
som Gudar; i alla fall kan Rationalisterna
änne mindre än läkaren begripa den
naturliga aflelsen.

157. Aflings begäret hos quinnor är en-
der vid de perioder regelbundet, liksom hos
djuren; då äfven Conception följande
sker. Man kan bluta af aflings be-
gäret, periodiska stigning, att det
finnes hos både könen ett ämne
som reter Membrinnorna, liksom
mragfalten reter mragens timor.
Kvinnornas begär efter mat lif-
skanner.

158. Att ägget har lif eller lifsprin-
cip strax efter Conceptionen, derom
är alla fysiologer ense. - men kan
det präda på det äfven en själ?
Det är icke för lätt att afgöra. Bickat

påttas, att själen är i potret straxt efter
 Conceptionen. Men det kommer äro på
 hvad sam menas med själ, eller heere
 själen begränsas. Om med själ menas
 det samma, som filosofen kallan
 Torrufts själ, så kan kvar och en lätt
 begripa, att en jävare själ ikke finnes
 i potret. Menas åter med själ det sam-
 ma, som Neovis, så finns ikke det heller
 i potret straxt efter Conceptionen.
 Menas med själ det organiska lifvet,
 så är det väl en möjlighet, att detta
 är verksamt i potret straxt efter
 Conceptionen; men alldeles obetin-
 gadt kan ikke detta antagas: det kom-
 mer derpå an, om man kan antaga, att
 lifs kraften är verksamt, uti ett tomt
 för, eller uti ett oväntat ägg. Men
 om med själ menas lifsprincipen, så
 är Michels påstående enligt med samma
 förhållandet. Möjligt kan det lifs-
 väl vara, att lifsprincipen ikke är
 verksamt straxt efter Conceptionen.

159. Så mycket är fäkt, att det
 finns en lifsprincip i potret straxt
 efter aflelsen, och om nu med själ
 menas det samma, som lifsprincipen,
 så medgifves, att själen finnes
 straxt efter Conceptionen. Men hvad
 menas med lifsprincip? är der
 ett väsende? Kan der substentia-
 litet? Vi skulle föreställa oss

att lifs princip är en metafysisk kraft, som
 Förståndet ikke kan fatta. Det finns dess
 utom många krafter i naturen, som För-
 ståndet tilllids förgäves försökt att fatta.
 För känslan är lifs principen förnimbar
 uti sin verksamhet, men lifs principen
 själf eller det förborgade lifvet, kan
 ingens fatta, hvarken med Förståndet
 eller känslan. All vår kunskap om
 lifs principen, måtte bero af slutfattan.

160. Vi kunna föreställa oss, att lifsprin-
 cipen är ett resultat af de tvänne grund-
 ämnenas vital förening. Principen
 är ikke i någander grundämnet.
 Alltså kan man ikke säga att lifs
 principen postplantas. Ty om endera
 grundämnet fäknas, eller om ende-
 na grundämnet ikke är conceptibelt,
 så blir det ingen vital förening, ikke
 heller någon lifsprincip.

161. Men då vi tala om förening af
 tvänne grundämnen, så måtte vi
 äfven begagna oss af kemiska
 termer, ehuru föreningen ikke des-
 före är en kemiska förening.
 Utli kemiska föreningar talas
 om "mätande" hvilket vill säga,
 att en viss determinerad quanti-
 tet af grundämnen ingå i tvän-
 andra. Vanligen smätteger ikke
 det grundämne, som skall mät-
 tas öfverne quantitet af det andra
 Grundämnet, är hvad som

behöfver till dess mätande. Men
anseende till materiens delbarhet
samt några patta, tunnna ske in infi-
nitum, måtte det äfven vara tänk-
bart, att en partikel mer eller mindre
än tvåd samt jämt behöfves till
mätandet, som ingä i föreningen.
162. Om nu det ämnas, som skall
mättas, icke blif äfversmättadt, utan
undersmättadt, så måtte den under-
mättade principen blifva den nå-
dande. Om åter det grundämne,
som skall mättas, blif äfversmät-
tadt, så måtte den äfversmättade
principen blifva nådande. Om
kwarken äfversmätning eller
undersmätning äro vända, så kan
kwarken den äfversmättade eller
undersmättade principen blifva
nådande.

163. Detta fött att förklarar oss
samt till de olika könen, som
vara olika nämlig, som de män-
ga andra, förslags meningar,
hvilka blifvit framkallade.
Man kan icke gå annat fött för-
klara, utan före samtliga på
bara gaser, andra bara flickor,
om icke grunder på till läge
i den manliga och kvinnliga

164
jäders proportionerlighet. Vi föreställa
oss, att den kvinnliga jäders är det
grundämne, som skall mättas: blif
detta grundämne äfversmättadt,
så blif den manliga principens
nådande: blif det undersmättadt, så
blif den kvinnliga principens nådan-
de: blif det jämt mättadt, så blif
det en kemigraphit.

Ann. Jag har först berättat, att en läka-
re från Göteborg hade skrifvit
till Vetenskaps Societeten i London,
att om man finge en viss summa
penningar, skulle han flyttas
hemlighet med de båda könen.
Men han fick till svar, att man för
meningslösheten skulle förtiga
denne hemlighet, om man icke
kunde den. Vidserligen var en
gafat, att kvinnan hade vägnat
äggstarken prodisponerade för
den manliga, och vägnat för den
kvinna äfjäders, och det följakteli-
gen framme om, på hvilken sida
som ligger under Coitus: men denna
förslags mening var icke hafva
beträffadt sig. Man kunde äfven
föreställa sig, att orsaken till de
olika könen finnes hos mannen:
att det kunde framme om på
en olikhet i Testiklarne: men
då det verkliga finnes kemigraphit
diter, så duger icke denna förslags
mening. I alla fall läser denna

163. Hemlighet är blifna en hemlighet.
Hemligheten kan icke alls intäta sig i nå-
gen någ föreläsning när man
hänvisar på följande uttalande.

164. Af stora föräldrar födas mer än
dels stora barn, emedan ^{quantiteten} ~~quantiteten~~
båda sidor är större af små föräldran
födas små barn, emedan ^{quantiteten} ~~quantiteten~~
ä båda sidor är mindre. Af famli-
ga föräldrar födas några små och
några större, emedan ^{quantiteten} ~~quantiteten~~ af
grundämnen varit olika vid olika
tillfällen. Ur samma fympunkt
kan äfven betand alstringar
bäst föreläras. Om Mendeligen
grundämnen äro den vitalfränd
hvar till hvar andra, att en vi-
tal förening kan äro ranns på
bli det en betand alstring, i mo-
jatt fall icke.

Anm. Betand alstringar uppkomma mel-
lan närstående ättor för växt-
och djurriket, och torde äfven kunna
na fortplantas; det finns äfven
Betand alstringar, som icke kunna
na fortplantas, till ex. nälfoten
Menniska och nälfoten Ox.

165. Om nu själen är det samma
som äro principen, så behöves man
icke fundera länge huru utnäs sjä-
len frammit till. Äro principen och när-
varande i fasthet samt efter afslutning,
den är en produkt af de tvän-
grundämnenas vitalförening. Äro
principen fanns icke i någondens
grundämnet för sig, men blev till
som genoms grundämnenas vitalfö-
rening.

166. Men här af följer äfven, att
Prapp och själ äro samtida. Sjä-
len har icke framåtsträtt före
Prapp, ehveller har Prappen
framåtsträtt före själen. Den som
frambringas måtte vara till
före det frambringade (sja är
förhållandet i tid och rum). Men
om existeras icke den lefvande
Prappen före själen, ehveller
existeras den själen före den lefvande
Prappen. Den döda ma-
terien är till före själen, naturligt
Mannen och kvinnan föda
de Vitalföreningen. Attja äro
den lefvande Prappen och
Själen samtida icke den döda
materien och själen.

110 Anm. "Att själen framalltros sin kropp, är en stor villfarelse!" Kleinroth. Det betraktas som en, hvad som menas med själ. De krafter, som höra till nervlivets juer, kunna icke frambringa någon mat smältning, eller blodcirkulation. Menas litar med själ det organiska lifvet, så litar det kända sig, att denna själ bidrager med ett ligen till organismens bildning. Utan ett förhåanden varande ämne, ämningens paringen organiska krafter bildas utan en organisk medinneboende lifskraft, hvilken af det förut givna materiella ämnet utvecklas organismen, och bildar formerna. Denna lifskraft är utan tvifvel en stannande kraft, ehuru äfven de fysiska krafterna mått medverka, såsom man kan finna af psykologiens utbildning i ägget. Utan värme kan ingen organisk utbildas. Men utan lifsprincip kunna icke heller Naturens krafter utveckla ämnet än de alla former, t. e. Chrythallen.

167 Ehuru kropp och själ äro som tidiga; ehuru den erta icke är orsak till den andras existens, så följer dock icke deraf, att de agera mot hvarandra, såsom två väfanden. Ty lifsprincipen är icke ett väfande, utan endast en metafysisk kraft. Men kroppen, står under inflytelse af många fysiska krafter, och dessa kan icke lifskraften upphäva. En levande kropp är väl något lättare än en död kropp, men huru mycket lifskraften upphävs af tyngs krafter, läser icke denna utränt. Den kraft kvar med materien agerar mot lifvet äro de fysiska krafterna. När de fysiska krafterna så afsvagade så den kroppen om lifskraften finna äfven vigten, så skulle kroppen blifva ödödlig. Striden mellan materie och ande äro en strid emellan lif och död. De fysiska krafterna äro här död metafysiska

¹¹³ Kraften motfatta.
Anm. att lifskraften uppkäpas en del af tyngdskraften, är allmänt be-
kant. Men det torde vara mindre be-
kant, att den som innehafver det ande-
liga lifvet: fullare mäkt är lättare än
en andeligen död. Detta äter på
profana Gross alldeles atrahert, men
Dörp. har fått erfara det evader om-
gänt med de väkta. Här af fram-
men ära till Trälparens gående på
vattnet, och Frans Kraft har Petrus
som däre frigtade.

168. Fafrets organiska lif är i bör-
jan beroende af modrens lif: det
är icke själfständigt, men ju mera
organerna utvecklas, desto själfstän-
digare blir det, och till ^{slut} fram det kan
vä lifvet: sig själf, det kan lifva
på egen hand.

Alla kaffeande kvinnors borde tän-
ka på sitt andra lif. Men detta lif
är dem icke så närt uttänkt, som in-
om, som utom moderlifvet. De bon-
de likväl befinna, att djefvulen
som af begynnelsen är en man-
dräplare, kan dräpa fästet mo-
derlifvet, genom häftig vrede, sorg
fruktan, modren kan försä sig,
eller annat förden på sig.

¹¹⁴ N. Förnefts jälen tillkomst.
169. Lätom oss pröna, att det finna
en förneftsjäl på begränsad, som
Filosofen antager den. Lätom oss vi-
dare pröna, att denna själ är ett
sjelfständigt väsende: (Ens simplex)
Jäledes icke det samma, som vår
lifskraft; och lätom oss vidare
pröna, att denna själ uppkommer
"en instanti" (Väldike): då blir
frågan, vti hvilken period af taktet
utveckling tillkommer Förnefts jä-
len? Därom har Petrus inget
ting, icke heller Kleinrath.

170. Det förtta teken, som skulle
tillkännagifva en faders själfva,
borde vara själfmedtänkt. Om
det finns en själ, som icke kan själf-
medtänke, icke heller existera vti
Nagars Annans medtänke, en faders
jäl måtte icke finnas till, att
vara till, är det samma som verkan
och emottaga verkan (Agere et
existere idem est.). Men det
som merken kan verka eller
emottaga verkan, är icke till. Sub
stantia non existit ante existens
tiam suam. Ett väsende kan

114
icke vara till, för än det kan verka
och emottaga verkan.

171. Filofaferna pyras intaga, att
sjelfmedvetandet icke är själens vä-
rde. Men då, sjelfmedvetandet icke
är själens värd ^{värd} måste sjelfmedvetan-
det hafva sin grund i själens vä-
rdet. Nu blir således frågan der-
na: vid hvilken period af själs-
livet sjelfmedvetande?

Ann. att sjelfmedvetandet icke är
själens värd, kan man slut-
deras på Filofafernas vägnar, att det
icke kan bevisas, att sjelfmedve-
tandet består af något ämne. Men
sjelfmedvetandet kan hafva sin
grund i själens värdet.

172. Filofaferna och Filofaferna på
hä Allshunt att barnet icke kan
sjelfmedvetande, för än efter
födelsen. Om nu själen och sjelf-
medvetandet äro samtida, så
skulle barnet icke hafva någon
själ före födelsen. Men detta
finnes alldeles emot det allmän-
na folkämne, som antager,
att barnet har själ på fört
det har fött lif. Det allmänna
folkämne, anser själen och
nervlifvet för samtida.

173. Petrelli fäges (S. 269.) "Lifvets
fjärta uppvaknande till sjelfmedve-
tanhet framträder i känslan!" Han
gör afren en skilnad emellan sjelf-
medvetande och sjelfkänsla. Itti
S. 274 fäges Petrelli: "Sjelfkänslans
fjärta gryning yttras på själsans
känsla af kroppens. Strängt taget
är denna känsla af vår kroppsig-
het ingen sjelfkänsla; ty kroppen
yttras icke minniskan sjelf! Ate-
jä är den kroppsliga känslan
icke kroppens utan själens känsla.
Detta andamne anä på till vida be-
för Filofafens väkning. Vi kunna
göra den slutfatta af författaren
andamne, och när sjelfkänslan
vaknar är själen nedan till, emellan
sjelfkänslan finnes icke till kroppens
livet till själen. Men när vaknar
sjelfkänslan?"

174. Att barnet har själf på fört
det har lif, är den allmänna folk-
tro. Här menas med lif det sensitiva
lifvet, eller nervlifvet. Enigast
är i dogmatiskt hänseende af rikt,
emellan ansettning, gjord, och
döpta barn icke blifva själösa.
På ett barn kan pådas med lif
på fört det har fött lif, på vore
det nödvändigt att utta, vid